

VRTEC.

Izhaja
1. dné
vsacega
meseца
na celej
póli in
stoji za
vse leto
2 gl.
60 kr.,
za pol
leta 1 gl.
30 kr.
av. vr.

Naró-
čina se
naprej
plačuje
in po-
šilja u-
redništ-
vu v
Lingar-
jevih
ulicah
hiš. št. 1
v Ljub-
ljani.

Časopis s podobami za slovensko mladino.

Štev. 4.

V Ljubljani 1. aprila 1879.

Leto IX.

Otrôcje elegije.

1.

Siróta.

D

éte nedóljno sem bil, ko mati so môja umrli,
Zvršil sem lét bil šest, dôbro spominam se še;
Skákal po vrta vesel, na ôdri so máti ležáli,

Zléga nikákor slutèc, srècen, nesrècen otrok!

Oča pokličejo mè, žalujóč, veselèga z vrta:

„Sinek moj! sémkaj teci, da ti povém na uhó:

Pôjdi v stanico takój, poljúbi tam máteri róko,

Zádnjič poljúbi róko mátere svéje ta dán!“

Tékel sem hitro domóv, poljúbil sem máterjno róko:

Mrzla je róka bilá, védel jaz nisem, zakáj.

Skóraj so prišli možjé, ogrneni s črnimi plásci,

Máter iz hiše nesó, jóka obitelj vsa.

Dá-si jaz nisem umèl, kaj jók glasán se razléga,

Vender sem plákal se vmés, drúgih plakanje slíšèc.

Dôbro še pómnim denès, da rékla je stára ženica:

„Jókaj se, jókaj otrok! v svèti izgúbil si vsè!“

Nisem razsódil beséd, katére izústila óna,

A da mi rékla je práv, bridko se čútím sedáj.

Rés da izgúbil sem vsè, kar máter pogrèbci so vzéli:

Mnógo pretóčil solzic, mnógo trpèl sem nesréč!

Vès rád prehódil bi svét, nikdář nikjér ne počíval,

Dá bi le zópet kedáj máterin vídel obráz!

Kaj bi mi li do zlatá in kaj bi mi bilo do sláve?

Tébe le, máti! želim, k tébi srcé hrepení!

Vsè je zamán, — síróta ostánem brez tebe na zémli!

Mrtvih ne vrnem nazáj, vélik jih lóci propád.

Sólza jedína sladkóst, hladílo, tolázbo mi dáje,

Žálost mi tési solzá, tési mi bridko srcé.

A. Kalán.

Vspomlád.

Sólnce se spét lesketá,

Zémľjo gréje,

Vétrec šaljív se igrá,

Kádar véje:

Prekrásen vesóľjni zdaj svét je,

Ker vénča ga spét mladolétje.

Pótok žubóren hití

Réki v strúgo:

Ríba v valóvih podí

Druga drúgo:

Baztájál na vódi se léd je,

Ko príšlo je k nam mladolétje.

Liste vesélo drevó

Zdaj razvíja,

Ptíčja zvení na uhó

Melodíja:

Ko v grní ogláša se pétje,

Oživlja se spét mladolétje.

Cvétje se dvíga od tál

Po livádi,

Krílat metúljec zaspál

Níj vspomládí:

Preléta se s cvétja na cvétje,

Perút mu vzredi mladolétje.

Vsaka nam stvár veselóst

Ukazúje:

„Naj se zdaj číla mladóst

Naradúje

V nedolžnem igranji in pétji,

Ker cvétje mladína je v cvétji!“

Sv. P r.

Ne zasmehuj siromakov.

V nekej vási sta žívela dva kmeta, Jurij in Miha. Jurij je bil bogat a Miha siromak. Bogati Jurij je imel malopridnega sina Jožka, a siromak Miha dobrega in pridnega sina Franceta, ki je bil očetu že pri vsacem delu na pomoč. Da-si so oče večkrat opominjali Franceta, naj se ne drúži z malopridnim sosedovim Jožkom, vendar prijateljstvo med tema dvelma dečkoma ni moglo prenehati. Večkrat je Francè svojega továriša Jožka na cesti kje srečal, in ni bilo drugače, da se je malo pogovarjal ž njim. Tako se je vsaj očetu izgovarjal, kadar ga so oče zaradi Jožka svarili.

Bil je lep poletni dan. Solnce je z jasnega neba pripekalo, ptičice so prijetno žvrgolele in hladni potočki so ugodno šumljali. Ravno je odbila jedna ura popóldne, da požene Francè jedino kravico, ki so jo imeli oče pri hiši, iz hleva na pašo, in da-si siromak ni imel nobenega veselja, vendar si veselo žvížga in prepeva.

Med potoma na pašo premíšľjuje, kako dobro se godi njegovemu továrišu Jožku, ker ima bogatega očeta. „Oh!“ vzdihne žalostno, „kako srečen bi bil jaz, ko bi imel tako bogatega očeta, ali da bi vsaj imel tako lepo suknjo, kakor jo ima moj továriš Jožek!“ V take misli zatopljen prížene kravo na pašo, kjer prijazno pozdravi svoje továriše pastirje. Ali kako se